

gölge

ALİBEYKÖY ANADOLU LİSESİ EDEBİYAT DERGİSİ, SAYI 4

gölge 2022

2021-2022 Eğitim Öğretim Yılı

Alibeyköy Anadolu Lisesi

Kültür ve Edebiyat Kulübü

Genel Yayın Yönetmeni: Emel Çarkçı

ön-arka kapak resim ayrıntısı: Mustafa Albayrak

Alibeyköy Anadolu Lisesi

Okul Müdürü: Faruk Atacan

İÇNDEKİLER

<i>11-i FATMA RÜYA UÇUM, Öğle Uykusu Rüyası, şiir.....</i>	<i>s.1</i>
<i>11-F NURCAN İREM ÖNDER, Siyah Ayna, öykü.....</i>	<i>s. 2</i>
<i>10-D SEDEN SU ALVER, İkinci Yüzüm, deneme.....</i>	<i>s. 3</i>
<i>11-İ İLAYDA UZUN, Albert Camus ve Salgında Veba İzleri, kitap değerlendirmesi.....</i>	<i>s. 4</i>
<i>11-J YAĞMUR CEREN SORHAN, Gece, Kısa Öykü.....</i>	<i>s. 5</i>
<i>11-L SILA NUR KARAKAYA, Denizin Sesin Açsak, şiir.....</i>	<i>s. 6</i>
<i>11-İ FATMA RÜYA UÇUM, Anlamsız Senfoni, deneme.....</i>	<i>s. 7</i>
<i>10-D SEVDENUR ÇOLAK, Kırmızı Pazartesi, kitap değerlendirmesi.....</i>	<i>s. 8</i>
<i>11-İ İREM KAYA, Yüzyıllık Yalnızlık, kitap değerlendirmesi.....</i>	<i>s. 9</i>
<i>11-C FATMA NUR SEVİNÇ, Aykırı Çiçek, öykü.....</i>	<i>s. 10</i>
<i>11-İ MURATCAN ÇAKMAK, Peyami Safa ve Yalnızız, kitap değerlendirmesi.....</i>	<i>s. 12</i>
<i>Türk Dili ve Edebiyatı Öğr. EMEL ÇARKÇI, Hikâyeler Olmasaydı, deneme.....</i>	<i>s. 13</i>
<i>10-F FADİME FESLİ, Hissiz Kelimeler, şiir.....</i>	<i>s. 14</i>
<i>Misafir Öğrenci Haydar Akçelik MTAL, 10-F EKİN ERDEN, Bir Tesadüf, öykü.....</i>	<i>s. 15</i>
<i>11-H MELİSA GÜLER, Ses Müzik Renk, deneme.....</i>	<i>s. 16</i>
<i>10-E YAĞMUR SARAÇ, Kendine Geç Kalma, deneme.....</i>	<i>s. 16</i>
<i>11-L ESMANUR KIRLAK, Neslihan Önderoğlu ile Söyleşiden Notlar.....</i>	<i>s.17</i>
<i>10-E BERFİN DENİZ, İlk Kayıp, anı.....</i>	<i>s. 19</i>
<i>10-E BERFİN MİNE GÜVERCİN, İyi Günler, anı.....</i>	<i>s. 20</i>
<i>11-İ FATMA RÜYA UÇUM, Bazı Eserlerden Alıntılar.....</i>	<i>s. 21</i>
<i>10-D FEVERAN TEKER, Gözlerdeki Gölge, mitolojik öykü.....</i>	<i>s. 24</i>
<i>11-L SÜMEYRA İLKNUR ÇELENLİ, çizgi-hikâye.....</i>	<i>s. 26</i>

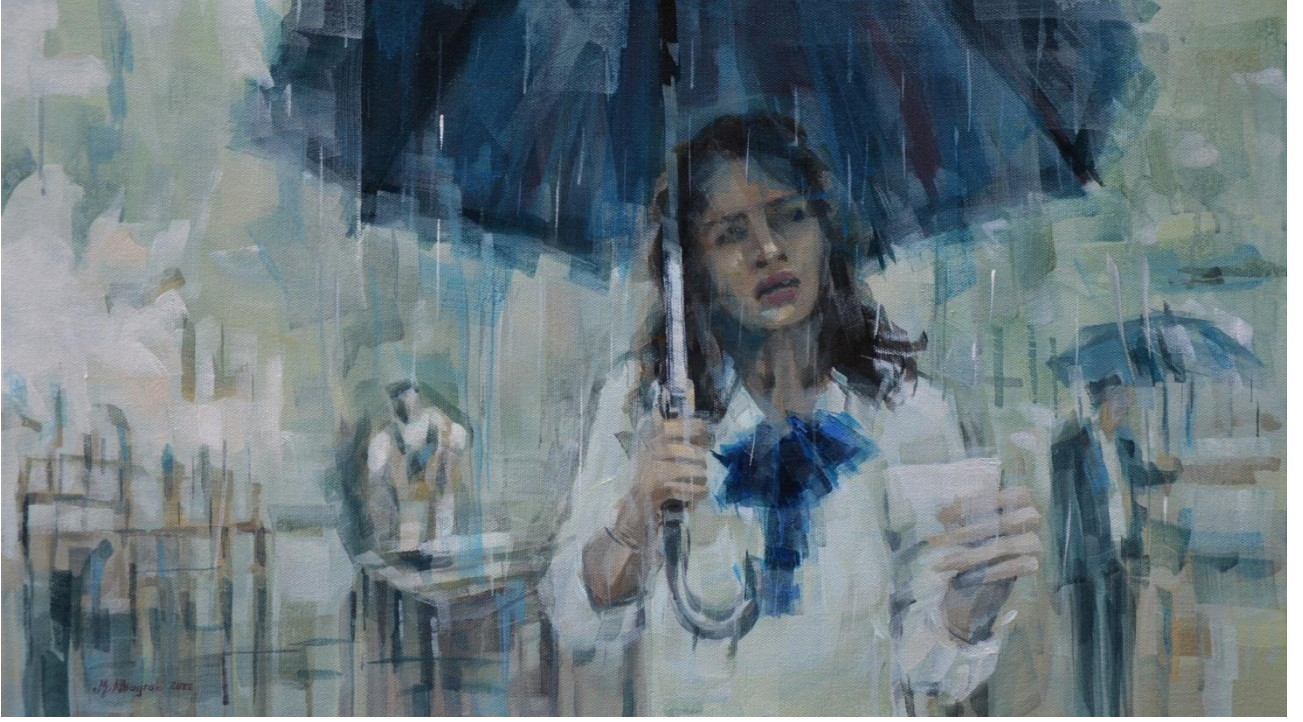
Sayfa Görselleri:

11-N Elif Irmak Akyüz

11-B Çınar Sipahi

11-i Elif Durmuş

11-İ Funda Nur Tanışık

Kapak Resmi: Mustafa Albayrak, yağlı boya (40×70)

Sunuş:

Merhaba,

Okulumuzun edebiyat dergisi Gölge, üç yıllık aradan sonra yeniden karşınızda. Ders dışı etkinlik olarak yaptığımız yazı atölyesinin sene sonu ürünü olarak 2017'dan beri çıkardığımız dergimizin dördüncü sayısı salgından dolayı oldukça gecikti. Ne yazık ki yine aynı sebepten yazı atölyesini de açamadık. Birlikte kurgu hatalarını tartışmayı, sözcüklerle oynamayı, yazılan her metne eleştirel yaklaşmayı öğrendiğimiz toplantılarımızı çok özledik. Bir nebze de olsa bu özlemi gidermek için dergimizi hazırladık.

Bu sayımızda her zamanki gibi şiirler, öyküler, denemeler, kitap değerlendirmeleri var. Ayrıca bir röportaj ve çizgi-hikâye de okuyacaksınız. Metinleri yine öğrencilerimizin resimleriyle sunuyoruz. Bir öykü de duyuru afişimizi gören misafir okulun öğrencisinden geldi. Seneye salgının etkilerinden kurtulmuş olarak yazı atölyemizi açıp daha fazla edebiyatla iç içe oluruz umarım.

Severek okumanız dileğiyle...

Fatma Rüya Uçum

ÖĞLE UYKUSU RÜYASI

Şehir ışıklarını andıran hisler

Söner sabah sularında

Tam canlanışın başladığı anda

Bükülmüş bedenler yollarda

Birbiri ardı sıra

Bakışları, duruşları ve susuşları

Gözlerindeki aynalar un ufak olmuş

Edilecek sözler unutulmuş

Gömülmüş peşi sıra

Var olup, yaşayamamış olmanın verdiği keder

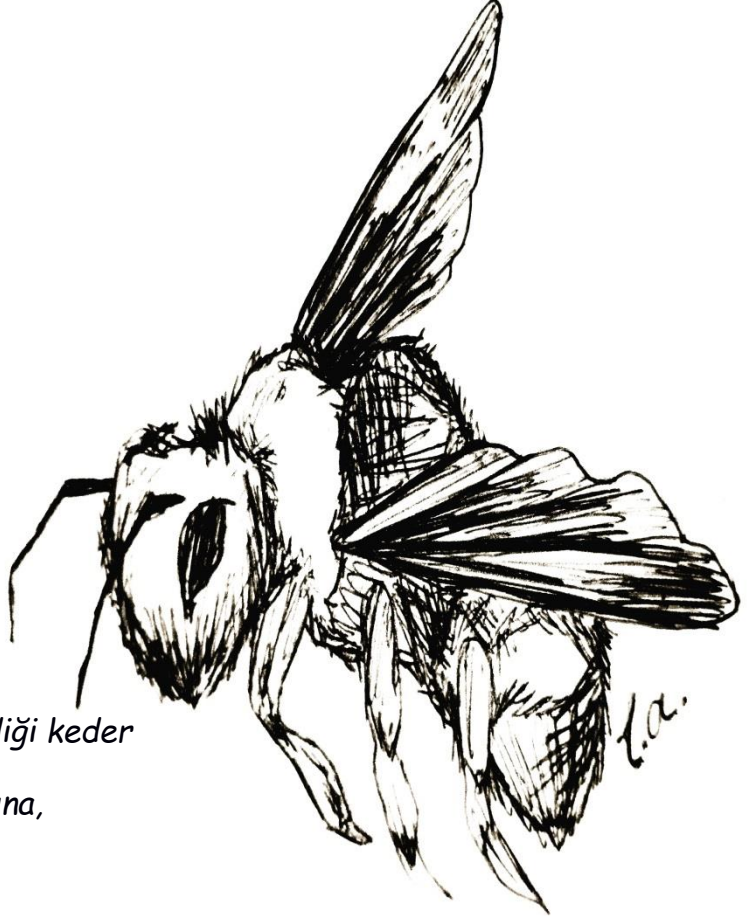
Zift dolu bir küfe bindirmiş sırtlarına,

Gözaltı torbalarında saklı

Geçmişin silik umutları

Öğle uykusu rüyası gibi

Acı bir tat bırakıyor dimağlarda.

resim: Elif Irmak Akyüz

Nurcan İrem Önder

Siyah Ayna

Aylar olmuştu. Ne garip, değil mi? Eskiden sıcak bir yuva olan ev, şimdi buz gibiydi. Gözlerinin ışığı sönmüş, eskiden onun ellerini ısıtan elleri soğumuştur. Özlüyordu, ışın garibi ise elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Kalkıp derin bir nefes aldı ve camın kenarına geçti Kristal. Kollarını camın kenarına yasladı. Kar ne kadar da güzeldi. Tane tane yağıyordu... Tüm günahları bembeyaz bir çarşaf gibi örtüyordu. Hiçbir şey ikizinin ölümü kadar sarsmamıştı onu. İçtiği ilaçlara bir de nefes spreyi eklenmişti bir hafta önce. Belki yüz defa okuduğu kitap, yanında yüz birinci kere okunmayı bekliyordu. Kar yağmayı kesmişti. Kitabı okumaya başladı. Evde ne bir ses vardı ne bir hareket. Tek başıydı... Işık dahi yoktu. Sayfa üç yüz elli sekiz... Altı çizili

kelimeleri tekrar ve tekrar birleştirdi. Biricikinden kalan tek şeydi bu. "Eğer bir gün gidersem, aynaların değerini bil. Belki daha birkaç gün oldu birbirimizi bulalı fakat yansımanda bile olacağım, söz veriyorum." Daha sonra alttaki boş alana kibar ve düzenli el yazısı ile yazılmış bölümü inceledi. "Bu sana vasiyetimdir. Odamda bulunan tek eşya olan aynam sana emanet biricik ikizim. Tam

sevdiğin gibi, simsiyah çerçevesi. Ayna tertemiz, en ufak bir iz bile bulamazsın. Sadece beni özlersen oraya bak. Her zaman yanında olacağım." Sözcükler kafasında dolanırken gülümsedi. Eskiden siyaha aşıkta ama şimdi beyazını kaybetmişti. Zıttı olmadan hiçbir rengin anlamı yoktu. Kristal sadece Kardelen için yaşıyordu. Kalkıp kitabı kapattı ve yan odaya gitti. Kapı kolu bile toz tutmuştu. Onca ay kimse girmemişti buraya, kendi bile. Anahtarı yavaşça çevirdi ve içeri

girdi. Adımlarını duyurmak istemezcesine parmak ucunda ilerledi ve aynanın karşısına oturdu.

Yansımadaki her noktayı inceledi. İnce dudakları, kalın sayılabilecek kolları, kısa tırnakları... Simsiyah gözleri ve bir özelliği olmayan koyu kahve saçları. Her zaman bir kötülük bulunmuştu onda. Her zaman bir kusur. Bir tek Kardelen kusursuz görmüştü onu. Elini aynaya yasladı. Nasıl da özlüyordu onu... Bir parçası eksikti resmen. Birkaç saniye

gözlerini kapatıp öylece durdu. Ayağının altında,

zeminde hissettiği soğukluk ve ıslaklıkla gözlerini açtı. Ayna! Aynanın kenarlarından kan sızıyordu yere. Kalkıp yutkundu ve etrafına baktı. Neydi bu? Neredendi? Yansımanın gülümseyip aynaya vurmasıyla irkildi. Geri geri giderken kan damlıyordu yere. Tık, tık, tık... Aynaya vurma sesi. Nefes alamıyordu. Kardelenin görüntüsü şekillenirken odanın köşesine gitti. Kan!

resim: Elif Irmak Akyüz

Kan durmuyordu. Kendine baktığında her yanı yapışkan, kırmızı sıvı ile kaplıydı. Sadece yardım!.. Yardım gerekiyordu. Kapıyı açmaya çalışsa da olmadı, kapı gitgide küçülüp kayboldu. Oda gitgide küçülüyordu. Nefes...

Düşme hissiyle sıçrayarak uyandığında avucunda kalmış nefes spreyini kullandı. Eli ayağı titriyordu. Gün daha yeni batıyordu, sadece bir rüyaydı. Derin nefes verip bir bardak su içtiğinde öksürdü ve ayağa kalktı. Bu neydi şimdi? Rüyalardan nefret ediyordu... İkizinin ölümünden sonra gördüğü ilk rüyaydı bu. Rüya olması rahatlatmıştı. Kendi odasına geçerken onun odasının önünde duraksadı. Peki ya kapı kolunun parlamasını da rüyaya yorabilecek miydi?

-----oo-----

Seden Su Alver

İKİNCİ YÜZÜM

Aşkımın peşinden gitmek istiyordum, bana sürekli engel oluyordun. Beni düşürmeye çalışıyordun ancak sadece sendelememe neden oluyordun. Bana zarar vermek istiyordun ancak kalbimin sevgi ve mutlulukla dolu olduğunu bilmiyordun. Özgüvenim damarlarımın arasında beni hoş bir şekilde gıdıklayarak gezintiye çıkmış her uğradığı durağa enerji tohumunu bırakıp filizlenmesi için tekrar tekrar beden turuna çıkıyor filizlenen tohumların zamanla yeşerip benim hayattan zevk aldığım şeylere dönüşmesine izin veriyordu, her şeye.

Aşkımın büyümlü cazibesine kapılmış gidiyordum ta ki tan vaktine kadar. Bu vakit aslında çanların çalma vaktidir, korku çanlarının vaktidir.

Ayın karanlık yüzüne aşık olmuşum. Aşktan nefret ediyorken gizli aşık olmuşum. Seni aklımdan çıkarmaya çalışırken her daim kalbime buse konduruyordun. Senden kaçmaya çalışırken lanetlenmişim oysaki ben nezihtim. Lanet, vücudumda kanaması durmayan pis ve derin bir yara gibi acıtıyor, kirletiyor, koyulaşıp öldürüyordu. Koyulaşan yara karadeliğe dönüşüp sahip olduklarım ile olmadıklarım, benliğim ile yokluğumu içine çekip beni kendisiyle bütünleştiriyor hayattan nefret ettiğim şeylere dönüşmesine izin veriyordu, her şeye...

İlayda Uzun

ALBERT CAMUS SALGINDA “VEBA” İZLERİ

"İşte şimdi Tanrı'nın ışığından yoksun bir halde vebanın cehenneminde uzun süre kalacağız."

Salgının hayatımızı zorlaştırdığı zamanlardan geçtik. Albert Camus'un Veba romanını okurken "ben bu anı yaşamıştım" diyeceksiniz. Cezayir'in Oran kentinde başlayan bir veba salgını şimdilerde yaşadığımız korona salgınına aratmıyor. Durumu fırsata çevirip fahiş fiyatlı ürün satanlar, hastalığı alaya alıp yasaklara uymayanlar ve insanlar kurtulsun diye canını dişine takıp gece gündüz çalışan sağlıkçılar... Hepsi aynı.

Romanda ölümcül hastalıktan kurtulmak için çözüm arayışı içine giriyorlar. Bize hiç yabancı gelmiyor, değil mi? Bu kitabı dört ya da beş yıl önce okusaydım, muhtemelen karakterlerle empati yapamaz, bu kadar benimseyemezdim.

Tarrou adlı karakter: "Bir vebalı olmak çok yorucudur. Vebalı olmamayı istemekse daha da yorucudur. İşte bu nedenle herkes yorgun gibi duruyor, çünkü bugün herkes biraz vebalı." diyor. İnsanların psikolojik açıdan ne kadar zor durumda olduğunu görüyoruz. Felakete uğrayan toplumun buna uyum sağlama süreci ile durumu kabullenmemesi uzun sürse de zamanla sıra dışı durumlar bile normalleşiyor.

"Tanrı inancından uzaklaşan günahkâr insanlar" yüzünden olduğunu söyleyen rahibe karşı Doktor Rieux ise hastalığın rastgele kurbanlar seçtiğini, ahlaklı veya ahlaksız diye ayırım yapmadan can aldığını söylüyor.

Sabaha kadar başında beklediği çocuk acılar içinde öldüğünde sadece bir şeyleri yoluna koymayı

amaçlamaktadır. "Çocuklara işkence çektiren bu düzeni sevmekten ölünceye kadar kaçınacağım." Ona göre yapılması gereken budur ve hiç umudunu kaybetmeden çözüm arar. Albert Camus umudu elden bırakmamak gerektiğini, karakterler yoluyla okuyucuya iletir.

Vebayı açıklamak için neler söylenir? Umutsuzluk, yorgunluk, üzüntü, çaba, suçluluk. Hastalığın çıkışı, varlığını kabullenmenin zorlukları, mücadele biçimleri, tedavi çabaları, karantina, eski günlere özlem... Dışarıda özgürce nefes almayı biz de çok özledik.

resim: Elif Irmak Akyüz

Felaketler dünya tarihinde her dönem olmuştur, olmaya da devam edecektir. Salgın varken salgın kitabı okumak belki bunaltıcı olabilir ama okurken yaşadıklarımızın benzerini görmek ve sürecin iyi sonuçlanması bize umut verir. Her satırı hissederek okudum. Yoksa siz hala okumadınız mı?

Kitaptan altını çizdiğim bazı satırları paylaşıyorum.

“Beni ilgilendiren tek şey, ” dedim, “ iç huzuru bulmak. ”

“Ancak herkesin ortak iyiliği tek tek her kişinin mutluluğuyla olur.”

“Geleceğini bilince seni beklemek zor gelmiyor.

“İnsan acı çekmeyi ya da uzun süre mutlu olmayı beceremiyor. Değecek hiçbir şeyi beceremiyor.”

“Vebalar da savaşlar da insanı hazırlıksız yakalarlar.”

-----oo-----

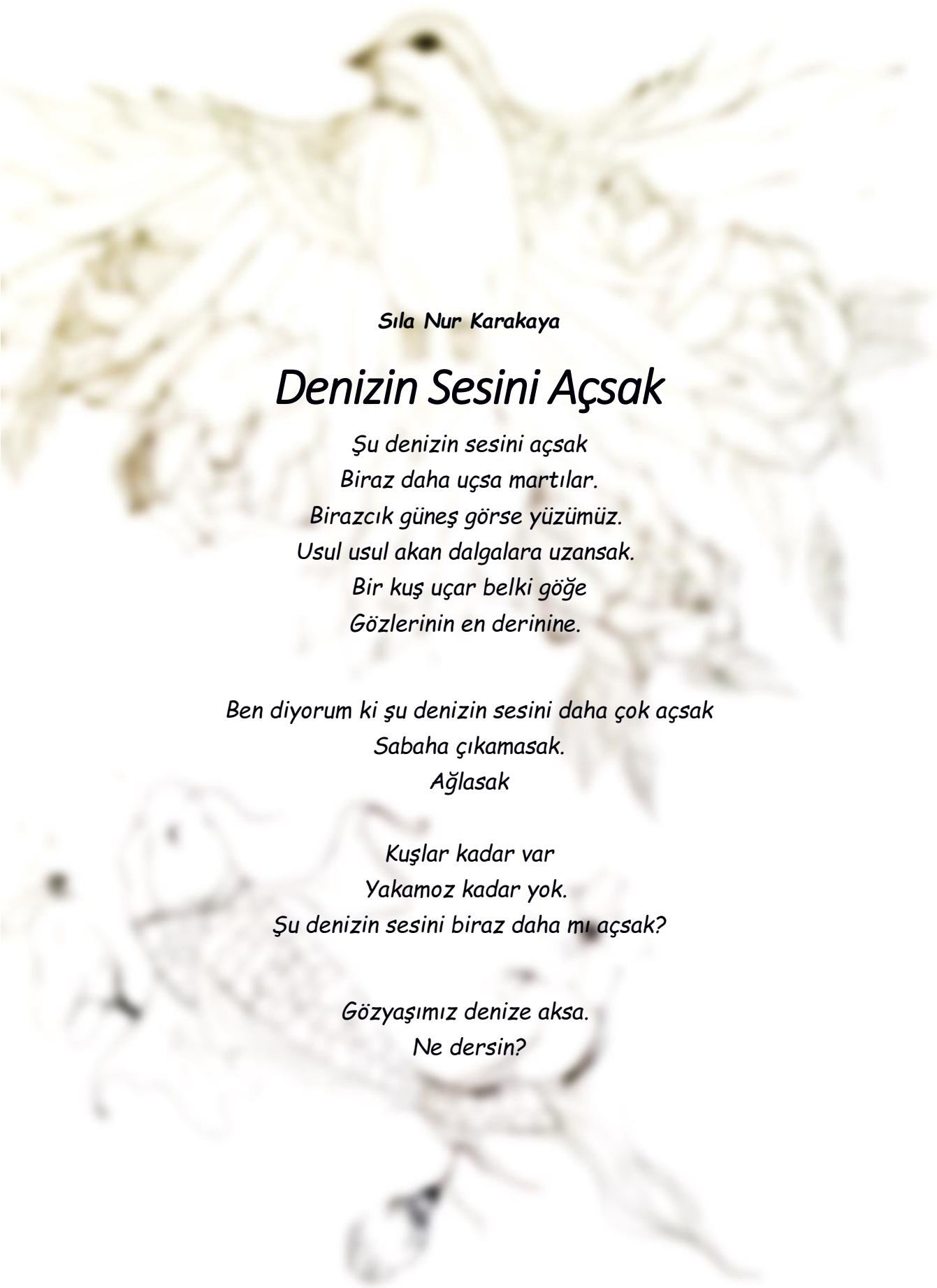
Yağmur Ceren Sorhan

GECE

Gecenin içinde kömür gibi saçlarıyla daha da meçhul bir tavra bürünen o kız birden durdu ve beni fark edip yanıma geldi. Bir şey soracak sandım. Işıl ışıl gözlerini üzerime doğrultup beni iyice süzdü. Soğuktan titreyen dudaklarıyla bana adımı sordu. Çok şaşırdım ama hoşuma da gitti. Haşım olduğunu söyledim. Bir anda yüzündeki hüznün kayboldu. Gülümseyerek, benimkini sormayacak mısın, dedi. Konuşamadım, birden ağlamaya başladım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Bu hareketim onun korkmasına sebep olmuştu, arkasına bakmadan gidiverdi. Yağan lapa lapa kar altında öylece kaldım. Yaptığımdan utanç duyuyordum. Neden ona ben de ismini sormak yerine ağlamıştım.

Günlerce, haftalarca, hatta aylarca onu düşünmüştüm. Bakışları aklımdan çıkmıyordu. Her gece onu ilk gördüğüm yere, Marmaray’ın arka sokağına, belki bir daha karşılaşırım umudu ile gittim. Keşke diyorum keşke onun ürkmesine sebep olmak yerine iki kelam edebilseydim belki bir şansım olurdu.

Peki ya sonra? Ya gecenin karanlığı yerine gündüzün parıltısında bu sarkık yanaklı, ince dudaklı, irice burunlu, alnı kırışmış adamı görseydi? O zaman da adını bana taktim eder miydi? Ben, gecenin hüznüne bürünmüş ve insanların ötekileştirdiği çirkin bir adam, o ise parlak bir güneş.

Sıla Nur Karakaya

Denizin Sesini Açsak

*Şu denizin sesini açsak
Biraz daha uça martılar.
Birazcık güneş görse yüzümüz.
Usul usul akan dalgalara uzansak.
Bir kuş uçar belki göğ
Gözlerinin en derinine.*

*Ben diyorum ki şu denizin sesini daha çok açsak
Sabaha çıkamasak.
Ağlasak*

*Kuşlar kadar var
Yakamoz kadar yok.
Şu denizin sesini biraz daha mı açsak?*

*Gözyaşımız denize aksa.
Ne dersin?*

Anlamsız Senfoni

“Sen durursan ve zaman yürürse ölüyordun, sen yürürsen ve zaman durursa deliriyordun; her değişim bir duruşla mümkündü, bütün keskin değişimler bir duruşla gerçekleşiyordu.”

Bu duruşların içinde bulunduğumuz her saniye gerçekleşmesi ne tür bir deliliğin pençesinde olduğumuzu yüzümüze vuruyor. Şimdinin bir nefesten bile kısa olması, her saniyenin kesin olan geçmişin raflarında yerini bulması ve bizlerin bir dakika sonrasını bile göremeyecek olma ihtimaline karşı, şüphe dahilinde olan bir zaman dilimine sanki sadakat yemini etmişçesine uğrunda şindimizi yok sayıp sadece onun için evhamlanmamız yaşamaya geldiğimiz bu hayatı yalnızca maddesel olarak var olup terk etmemize sebep olacaktır.

Herkesin dilinde aynı laflar, zihinlerde aynı düşünceler. Bir sürü halinde kendi ellerimizle yaptığımız putların gölgesine saklanıyoruz. Ne büyük komedi ama! Aynı sözler farklı ağızlardan bir senfoni gibi yankılanıyor" şimdiyi kontrol eden geleceği kontrol eder". Gelmem ve göremeyecek olma ihtimaline karşı, geleceğe duyulan bu saplantı yıpranmamızın yegâne nedenlerinden biri aslında. Saplantıyla beklediğimiz zaman gelince de, mahvettiğimiz anlara özlem duyarız. Artık, geçmişin raflarına kaldırılmış şimdilere güzelleme dizme vaktidir. Sanki o zaman da şu an bulunduğumuz durumdan daha iyiymişiz de boş evhamlara kapılmıyormuşuz, kontrol edemeyeceğimiz durumları düşünüp bu düşünceler ile üç kuruşluk varlığımızı zehirlemiyormuşuz gibi.

resim: Çınar Sipahi

Kendi mutsuzluğumuzu, kendi ellerimizle inşa ediyoruz. Farkına varıncaya kadar da dünyanın aralıksız dönen çarkına çoktan kaptırmış oluyoruz paçamızı. Kurtuluş yok, parçalanacak ruhlarımız ya da onlardan ne kalmışsa. Yiyip bitirmişiz sözde yarışta kendimizi, sürekli ayak uydurma peşine düşmüşüz. Fakat bir an tökezleyince ortada bir yarışın olmadığı şüphesi düşmüş zihinlerimize. Geri getirilmeyecek her anı huzursuzluk ile taçlandırmışız. Kaygılarımızı meşguliyet bilmiş, bu meşguliyetle avutmuşuz kendimizi. Ancak her şey için çok geç, vakit doldu. Ne demiş Seneca, yaşamın bu karmaşık döngüsü üzerine *“Meşgulsün, yaşam ise acele ediyor, istesen de istemesen de, vakit ayırman gereken ölüm eninde sonunda yanına varacak.”*

Sevdenur Çolak

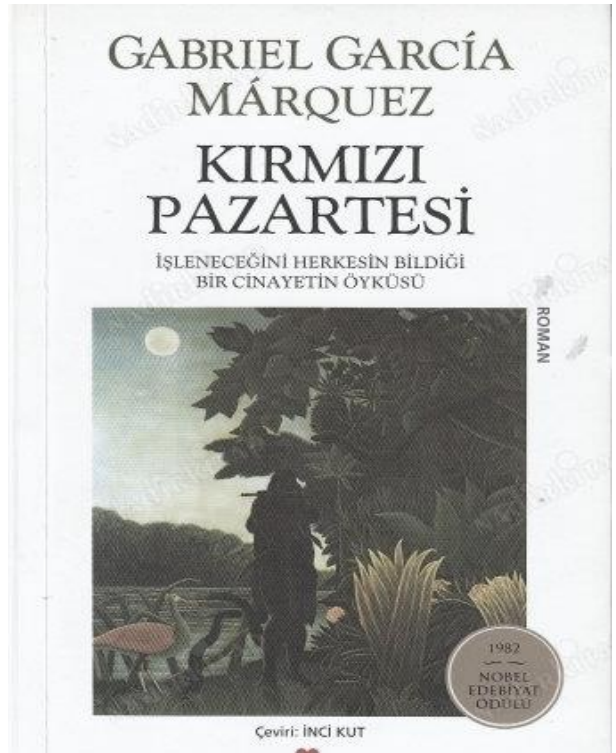
KIRMIZI PAZARTESİ

Kırmızı Pazartesi, Gabrielle Marcia Marquez tarafından kaleme alınmış. Kitabın ilk sayfasından itibaren sonu belli ama buna rağmen merak duygusunu son sayfasına kadar okuyucuya aktarmayı başarıyor.

Kısaca kitaptan bahsederseniz, Gabriel García Márquez'in çocukluk yıllarında yaşadığı bir kasabada meydana gelen, herkesin bir cinayetin işleneceğini bildiği ama hiç kimsenin de engel olmak için bir şey yapmadığı bir cinayeti konu almaktadır. Yani başkahramanımız Santiago Nasar'ın ölümüne seyirci kalan sadece biz okuyucular değiliz. Öncelikle kitabı okuyan çoğu kişi Santiago'nun suçsuz olduğuna inanmakta ve ölümüne üzülmekte ancak ben buna katılmıyorum çünkü evin hizmetçisi bile kendi kızını Santiago'ya karşı korumakta yani Santiago böyle bir suçu işleyecek potansiyelde bir adam. Dikkatimi çeken diğer bir şey de Santiago'nun katilleri Pablo ve Pedro'nun cinayeti işleyeceklerini hiç tereddüt etmeden önüne gelene söylemiş olmaları. Sanki işlerinden birinin onları durdurmasını istiyorlar gibi.

Belki de bu cinayeti işlemenin sebebi de aslında bizim namus, töre dediğimiz değerlerin bizler üzerindeki baskısıdır. Santiago Nasar'ın tüm halkın bilmesine rağmen bu cinayete kurban gitmesi garip olsa da kitapta da dendiği gibi:

“Kader bizleri görünmez kılar.”

İrem Kaya

YÜZYILLIK YALNIZLIK

“Albay Aureliano Buendia, yıllar sonra idam mangasının karşısına dikildiğinde, babasının onu buzu keşfetmeye götürdüğü o çok uzaklarda kalmış ikinci vaktini anımsayacaktı.”

Aslında her şey bu cümleyle başlar. Sözcükler sizi alır ve hem mükemmel hem lanetli Macondo kasabasına götürür. Romanı okurken büyüü gerçekçilik akımının tüm özelliklerini hissedersiniz. Gabriel Garcia Marquez’in usta kalemı sizi bir hayal dünyasından alıp bir diğer hayal dünyasına götürür. Olaylar arasında kaybolur, adeta bir kapıdan çıkıp bir kapıdan girer farklı bakış açıları kazanırsınız.

Nobel edebiyat ödülü alan romanda yüzyıllık bir dönemde yaşayan toplam altı kuşağın hikayesi anlatılır. Akraba evliliği yüzünden soyun atası olan Jose Arcadio Buendia ve Ursula aslında yüzyıllar sürececek bir laneti başlatacak kişilerdir. Jose Arcadio Buendia her yıl mart ayında gelen çeşitli aletler getiren Melquiades sayesinde simya ile tanışır. Yıllar geçtikçe kendini dışarıdan soyutlar ve en son bir ağaca bağlanarak ölür. Yıllar geçer ve gittikçe soy genişler. Evi karıncalar basar. Soyun sonuncusu olan Aureliano Babilonia el yazmaları bulur. Aslında her şey o el yazmalarında Melquiades tarafından yazılmış ve soyun geleceği çok öncesinden

bilinmiştir:

“Soyun atası ağaca bağlanır, soyun sonuncusunu karıncalar yer.”

“Çünkü yüzyıllık yalnızlığa mahkûm edilen soyların, yeryüzünde ikinci bir deney fırsatları olmazdı.”

Bu cümleler ile yazar aslında her şeyi en sade biçimde özetlemiş, geriye sadece parçaları adeta bir yapboz gibi birleştirmek kalıyor. Benzer isimlerin kullanılması başlarda çok kafa karıştırıcı olsa da bir vakit sonra buna alışılıyor. Fantastik bir kurgu içinde böyle bir serüvene çıkmak yeni yerler keşfetmenin paha biçilmez heyecanını veriyor.

Okumanız dileğiyle...

Fatma Nur Sevinç

AYKIRI ÇİÇEK

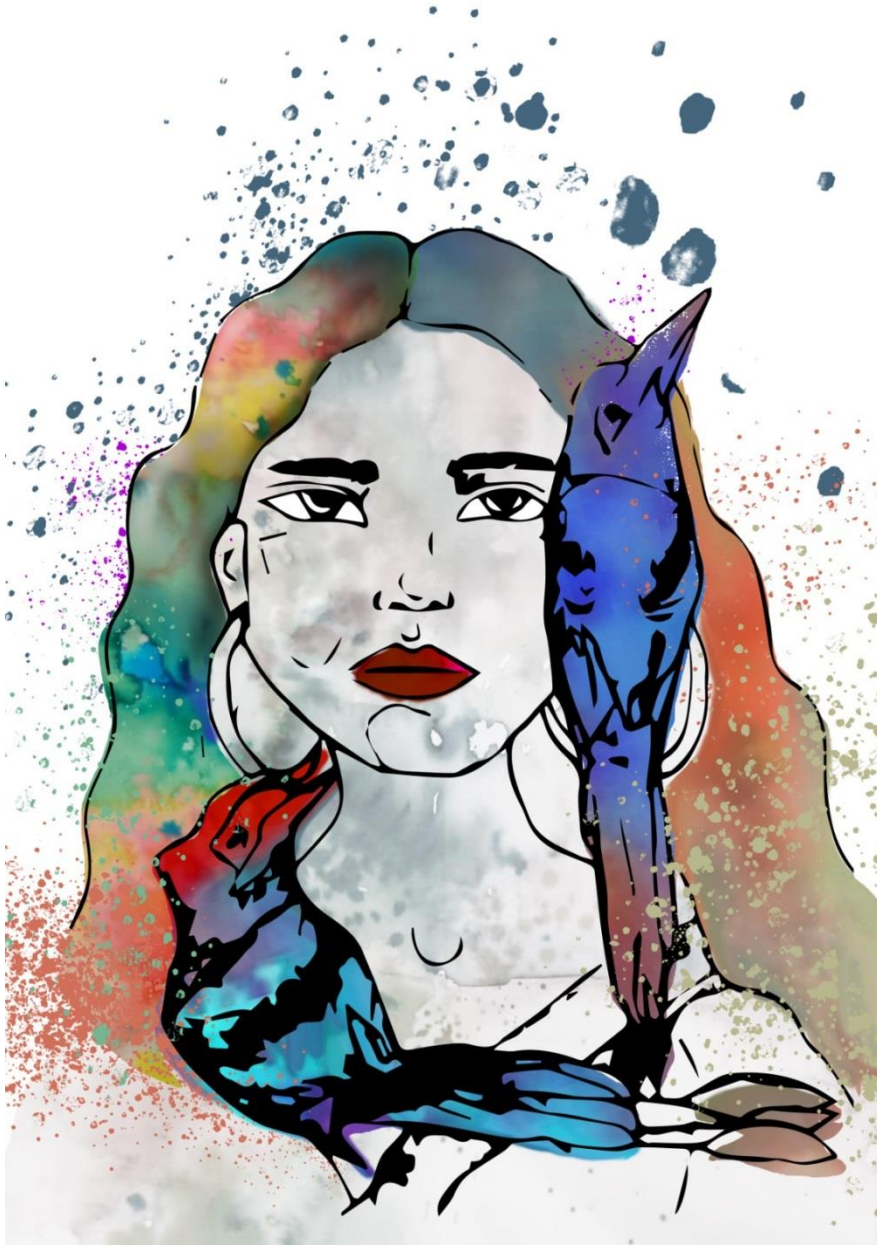
Yağmur yağıyordu. Akşam olmuş, herkes evine, sıcak yuvasına çekilmişti. Sokaklar ıssızdı. Hamide Hanım işten çıkmış, günlük yevmiyesi ile sabah kızının istediği yeşil elmalardan almıştı. Bir restoranda bulaşıkçı olarak çalışıyordu, çok yorulmuştu. Çatlamış elleri sızladığı için poşeti taşımak gücü ama kapıyı açıp kızının gülümsemesini görmek her şeye bedeldi bu dünyada.

Çizim: Funda Nur Tanışık

Ayakkabısının tabanı açılmış, su alıyordu. Yağmur şiddetini arttırmış, sokaklar sele dönmüştü. Yokuş çıkmak zorluyordu. Birden dengesi bozuldu, poşet elinden kayıverdi. Tüm elmalar yokuştan aşağı yuvarlanmaya başladı. Bir hamle yaptıysa da nafile, tüm elmalar gözden kaybolmuştu bile. Herkesin hayatta bir tamam çizgisi olur. Her şeye tahammül eder, susar, dayanır, hiçbir şey halledilmez ama üstü örtülür. O çizgiye geldiğinde ise en ufak şeye bile öyle bir patlar ki, kendi bile şaşakalır. Hamide Hanım kaldırımın kenarına çöğüverdi. Elleriyle yüzünü kapadı. Deli gibi ağlamaya başladı. Yağmur daha da arttırdı şiddetini. Gökyüzü akşamın karanlığında yanıp sönen şimşeklerle aydınlanıyordu. Biri görse deli derdi. Çünkü insanlar, anlamaya yüreklerinin yetmediği hayatlara ‘aykırı’ yaftası yapıştırarak rahatlatıyordu kendilerini. Doğduğundan beri mecbur bırakıldığı için güçlü görünmeye çabalıyordu. Şimdi bir anneydi. Hep güçlü olmak zorundaydı ama bazen güçlü olmak çok ağır gelir insana. Bazen savunmasız olmak istersin, zayıf olmak. Bir kere de koruyan değil korunan olmak. “Ne olurdu?” diye düşündü. “Ne olurdu benim de dinlenecek bir limanım olsaydı? Ne olurdu benim de bir kerecik kaybetmeye hakkım olsaydı?” Kafasını kaldırdı, gökyüzüne baktı. Eskiden, henüz gencecikken yağmuru çok severdi. Ne zaman yağsa, annesinin onca azarını, hasta olmayı göze alır, çıkar bahçeye dans ederdi. Şiirler yazar, inanmazdı bu dünyada şimşeklerin aydınlatamayacağı bir karanlık olduğuna. Ama hayat bu ya, varlığına bile inanmadığı karanlığın ortasına getirip bıraktı onu. Yine de seviyordu hayatı. Yolunu bulması için bir de gün ışığı vermişti, kızı Güneş’i. Eşi harika bir insan, harika bir babaydı. Kızı henüz dört yaşındayken kaybetmişti onu. Hamide Hanım’ın kolu kanadı kırılmıştı. Yaşamak için ondan hediye kalan tek şeye, Güneş’ine tutundu. Onu mutlu edebilmek için elinden geleni yaptı ama olmuyordu işte. “Sadece elma istemişti!” diye ağladı. “Sadece elma!” Kızına yetemediğini düşünmek kahrediyordu onu. İnsan, böyle anlarda her şeyi düşünebilir. Ve bir kalp arar yanında, kendisine hemhâl, hemdert olacak ona doğru yolu gösterecek bir kalp. Hani! Kimse yoktu işte yanında. “Yapayalnızım!” diye düşündü. Bütün karanlığı içine alabilen dünya bir ona mı dar gelmişti? Neden yalnızlığa mahkûm edilmişti? Neden! Birden şiddetli bir gürültü duyuldu. Ardından bir ışık. Sonsuzluk kadar parlak bir

ışık ile aydınlandı her yer. Gökyüzü “buradayım” diyordu ona. “Yalnız değilsin, buradayım.” Biricik sevgilisinin onu izlediğini hayal etti. “Üzülür.” dedi. “Beni böyle görürse üzülür. Hem sonra Güneş'im bekler!” Hemen kendini topladı. Ayağa kalktı.

Etrafında dönerek, dünyadan soyutlaşarak dans etti yağmurda. Kimse görmedi. Gülümsedi ve yola koyuldu. Kapıya açtığında kızı boynuna atladı. Sarıldılar birbirlerine. Gülüş cümbüş yemek yiyip oyun oynayarak geçirdiler akşamı. Yatma vakti geldi, yataklar kuruldu. Güneş'i aldı koynuna, yattı. Kokusunu içine çekti. “Daha çok var.” dedi içinden. “Daha bu dünyadan alacağım çok güzel günler var.”

resim: Elif Irmak Akyüz

Muratcan Çakmak

Peyami Safa ve Yalnızız

“Yalnızım, evet, herkes yalnızdır, yalnızız.”

Aşk hikayesi anlatıyor gibi duran bu roman, yalnızlığı ve bunalımı ele alıyor. Entrikalarla, dramlarla, küçük tebessümlerle dolu bir kitap “Yalnızız”. Peyami Safa’nın oluşturduğu karakterler birbirlerinden çok farklı ama hepsinin ortak yanı etraflarındaki insanlara rağmen yalnızlıkları. Roman, karakterleri o kadar iyi yansıtıyor ki Samim’in aydınlığı Besim’in alaycılığı Mefharet’in şüpheciliği Selmin’in inadı hatta evin küçük oğlu Aydın’ın masumluğu gözünüzde canlanıyor. Samim’in ütopyası Simeranya’da gezintiye çıkıp içinde yaşadığınız dünyanın eksik ya da yanlış taraflarını görüyorsunuz. Roman Samim ve Meral’in aşkı ve Simeranya üzerine kurulu ama başka birçok olay yaşanıyor.

“Fakat böyledir. Bir şeyin içinde her şeyin sırrı vardır.”

Selmin’i nişanlısından ayıran annesinden Selmin’in intikam almak için hamile taklidi yapmasıyla olaylar başlıyor, daha sonra Meral’in Paris hayalini ve parayı, Samim ile arasındaki aşka tercih etmesiyle devam ediyor.

“İnsanın en kolay aldatabildiği budala kendi kendisidir.” diyor yazar.

Meral intihara sürükleniyor. Trajiktir ki Meral intihardan vazgeçiyor ama odasında kazayla çarşafın tutuşması ile ölüyor. Artık buna kader mi dersiniz yoksa başka bir şey mi size kalmış. Aslında romanı Samim’in şu sözü özetliyor. *“Bu dünyada ölümden başka hemen her şeyin bir çaresi vardır. Mesele diye karşımıza çıkan zorlukların çoğunu kendi ruhumuzun içinde halledebiliriz.”*

Mefharet dramalar yaratmasa, Selmin annesine inat etmese, Meral aşk yerine parayı seçmese belki de bu kadar acıklı bir hikaye olmazdı.

“Bu dünya o kokladığın limona benzer: Yuvarlak, ekşi... Fazla sıkmaya gelmez.”

“Adı üstünde: Yalan dünya. Yalansız bir dünya tasavvur edilebilir mi?”

Hikâyeler Olmasaydı

Herkes bir bakıma hikâye anlatıcısıdır. Herkesin bir hikâyesi vardır. Yaşadığımız hayat eninde sonunda bir hikâyeye dönüşmeyecek mi? Hikâyeler içinde kendi hikâyesini bulmak! Belki de asıl isteğimiz bu.

Anlatamadığımız yaşantı anlamsızlaşır, içinde yüzmeyi beceremediğimiz bir denize dönüşür, kafamızı çıkarıp nefes alamayız, nerede olduğumuza dönüp bakamayız, dalgaların sürüklediği, aslında hiç gitmek istemediğimiz kıyılarda buluruz kendimizi. Sait Faik “Yazmasam çıldıracaktım!” der. Bu kadar güçlü bir ihtiyaç mıdır hikâye anlatmak?

Bazı kişiler, başkalarının hikâyelerinde kaybolmak, kendinden kaçmak için okur. Bir roman kahramanı olan Don Kişot bile şövalye romanlarını okumaktan kendini alamadığı için aklını kaybetmiş. Duymuşsunuzdur “Çok okuma, delirirsin.” derler. Mahallede bütün gün kendi kendine konuşup çoğu zaman ucu bucağı olmayan küfürler eden, şehrin ortasında hayvancılık yapmaya çalışan garip bir adamın zamanında çok okuduğu, “derinlere daldığı” söylenirdi; “Sakin ha! Kendini çok kaptırma.” diye bir uyarı cümlesiyle beraber. Bu uyarı çok da yersiz değildir esasında. Okurken karşımızda kurgusal bir metin olduğunu unutmamak gerekir, bazen yazının gerçekliğiyle hayatınki birbirinden farklıdır. Normların dışına çıkmayı delilik olarak gören bakış tabii ki tehlikeyi okumakta arayacaktır. Don Kişot gibi ya da o garip adam gibi kendi hikâyesini unutanlar için tehlikeli bir serüvenin başlangıcı olabilir okumak. Peki ya kimse okumasaydı, başka hayatları merak etmeseydi, nasıl bir dünyada yaşıyor olurduk? Mağaradan çıkmaya cesaretimiz olur muydu hiç? Hayalini bile kuramazdık. Okumayan bir toplumda hayatın temel dinamiği olan değişim arzusu kaybolur, aynı hatalar tekrarlanır, aynı yollardan tekrar tekrar geçilir, cesaretini kaybetmiş bireyler kendinden önce yaşanan hayatları taklit ederek aferin almaya çalışan çocuklar olarak kalmaya devam ederdi.

Filmler seyrediyoruz, bilgisayar oyunları ile vakit geçirenler var, sosyal medyada görsel şölenin içinde bizim de mutlu bir resmimiz olsun diye pozlar veriyoruz, durmadan bir yerlere yetişmeye çalışıyoruz, sınavlar, dersler, arkadaşlar, aile... Para kazanarak hayatımızı değiştirebileceğimizi söylüyorlar sürekli, öyle mutlu olabileceğimizi... Duygusal ve hayalperest olursak kaybedeceğimiz fikri aşılanıyor. Okumak ve yazmak duygusal ve hayalperest olmamızı sağlar, doğru. Empati yeteneğimiz geliştiği için vahşi rekabetin dışında kalırız, doğru! Fakat şunu unutmamak gerekir ki dünyayı duygusal ve hayalperest olmayı seçenler değiştirir, daha iyi bir yer haline getirir. Tarih boyunca bu hep böyle olmuştur. İnsanlık büyük acılardan, felaketlerden, kayıplardan geçerken delirmemek için hep bir şiirin, şarkının ya da bir hikâyenin sözcüğüne tutunmuştur. Geride bıraktığımız salgın döneminde bunu hepimiz derinden hissetmedik mi?

As’lolan hikâyelerdir. Peki senin hikayen ne?

Fadime Fesli

HİSSİZ KELİMELE

Yaklaşmak istiyorum, zor

Dokunmak gelir içimden

Sebepsiz yere

Kelimeler kifayetsiz

İçimdekileri anlatamaz

Beni dinler sessizce lambalar

Kendimle konuşurum

Çok isterim ama olmaz

İmkansızdır bazen

Nergis kokusu eşliğinde

Dalar giderim düşüncelere

Bazen ben bile unuturum

Çok mu önemsizdir saliseler

Kalbin ritmini değiştiren sesler

Gelir seninle buluşurum

Gitmek isterim, zor

Sesim kısılır yanar boğazım

Kalemim yazar ben okurum

Kelimelerim ki,

Yalnızlığın içinde kalabalıklar

Sessizlikte bağırıp haykırırlar

Onlar söyler

Ben yaşarım...

resim: Elif Irmak Akyüz

Bir Tesadüf

Hava sıcak, düşünceleri buz tutmuş. İnsan tam anlamıyla kendini nasıl bulur? Ona benliğini kazandıran şey nedir, nelerdir? Kişiler midir? Düşünceler mi? Yaşanmışlıklar mı? Kendini nasıl bulur insan? Aramadan hem de! Nasıl girer böylesine bir bekleyişe? Belki de bir haziran gecesi ılık bir rüzgara bırakır benliğini. Bir kere bulur evini, ait olduğu yeri. Ya kazanır, ya kaybeder. Ya bırakmak zorunda kalır, ya da geride kalır.

resim: Çınar Sipahi

Her haziran başında olduğu gibi balkonda yıllar önce gittiğimiz yazlıkta yaşananları tekrar tekrar okudum. Fakat bu gece farklı bir şey oldu. Gözlerim buruşmuş gazete kağıdında gezindi. Yıllar evvel benim yazdığım yazılar, benim sözcüklerim. Okumaya başladım:

“Her yaştan kitleye hitap eden, yazdıklarıyla balı bile acılaştıracak Dolunay İzgi’nin yazarlık serüveni:

Herkes yazmanın bir kaçış olduğunu düşünür, ama aksine yazmak benim için tüm kaçışlarımın üzerine gitmek, benliğime kavuşmak demek. Bir gün, akşama doğru yaşadığımız küçük kasabanın sahiline indim. Benden çok daha genç görünen, bir gitar eşliğinde dans eden kıza çarptı gözlerim. Yanından geçerken çok güzel dans ettiğini fakat kendim içinse çok geç olduğundan bahsettim. Hatırlıyorum gülümseyen ela gözlerini bana çevirdi fakat diğer insanlar gibi ürkünç bakışlar atmadı. Saçlarıma, kıyafetime değil de gözlerimin içine baktı. Tıpkı hayal kurmak gibi dans etmenin de geç olmadığından söz etti. O gün biraz konuştuk. Ertesi gün yine aynı yerde karşılaşmak umuduyla aynı yere gittim.

Onu orada görünce gözlerim parıldadı ve benden önce o yanıma geldi. Ona daha önce kimseye anlatmadığım, yaşadığım şeylerden söz etmişim. Bana bir defter uzattı. Geçmişimden kaçmamı gerektirecek ne varsa yazmamı istedi. Biriktirdiğim iyi anıları, hoşuma giden bir çiçeği, bulutu dahi yazmamı istedi. Hiçbir şeyden kaçmam gerektiğini öğretti bana. Her şey bittiğinde geçmişime baktığımda kelimelerimin hala benimle olacağını söyledi. Öyle de oldu. Defterin sonunda ise onun yazdığı bir yazı vardı.

“İsmi bilmiyorum ama inan bu hiç önemli değil. Sana bulut diyeceğim. Yeryüzündeki bütün kötülükleri yağın yağmurunla silebilmen için. Ruhuma dokundun, fazlasıyla. Bir yerlerde hala umudun var olduğu yıldız tozlarını gördüm. Henüz hiçbir şey için geç olmadığını, ne olursa olsun yaşanmaya değer bir hayat olduğunu gördüm. Bu sayfayı sana ayırıyorum. Senin için yazıyor, umut ediyorum. Bir gün gerçekten iyileştiğinde aklına ben geleyim, benim için tuttuğun defter, yazdığın yazılar ve gülümsediğin anlar. Böylesine hoyrat bir yaşamda yeterince fedakarlık

yapmışsın. Kendinden vermiş, kendini kaybetmişsin. Dans etmeyi sakın unutma. Tıpkı hayal kurmak gibi.” Ve böylece yazmak benim var olduğumu hatırlattı.

Tuttuğum gazete parçası elimden düştü. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Gazeteye vuran ay ışığına bakıp gülümsedim. Aceleyle odama girip rafımda duran, şu koskoca ömrümde neredeyse beni etkilemiş tek kitaba, sonra da yazarına baktım. Bu oydu.

Melisa Güler

Ses Müzik Renk

Müzik insanların seslerini yok etmek için bir araç mı? Yoksa duymak istediklerimiz mi var? Belki de şarkılara sakladığımız bir hayatımız vardır. Enstrümanların tuşlarına, tellerine ya da şarkıyı söyleyenin ağzından çıkan her bir heceye saklanıp yeşil kanayan hayaller vardır.

Hayaller midir gerçekliğini yitiren, yoksa umudumuz mudur yok olan? Katili biz miyiz düşüncelerimizin, yoksa istediğimiz şey için çabalayacak gücümüz mü yok? Kafam karanlık hayallerle dolu. Şarkılar, kitaplar, gizemli yaratıklar, filmler, mavinin siyah tonu...

Selam olsun karanlıkta gülümseyenlere. Işığı ararken tökezleyip düşenlere. Yaraları olmasına rağmen vazgeçmeyenlere...

-----oo000000-----

Yağmur Saraç

Kendine Geç Kalma

Kimse farkında değil. Elimizden kayıp giden güzel hayatın. Herkes koşturuyor ve yetişecek bir yer buluyor. Ama durup soluklanıp neler kaçırdığına kimse bakmıyor. Hep bir yere bir şeye veya kişiye yetişmeye çalışıyoruz ama sahip olduğumuz hayata ve en önemlisi kendimize yetişemiyoruz. Hep geç kalıyoruz. Bir bahane ile. Hep bir bahane ile kaybediyoruz. Kendi kendimize yaşayacağımız güzel anılara engel oluyoruz. Aslında yolumuza biz taş koyuyoruz. Bunu bir başkası yapmıyor. Zaten biz istemedikçe ya da biz izin vermedikçe kimse zarar veremez ki bize.

Benliğimizi kaybediyoruz bazen. Neden yaşadığımızı unutuyoruz ya da unutmak istiyoruz. Çünkü varlığımızın sorumluluklarından korkuyoruz. Ve bu korku anılara güzel bir yaşama ve daha birçok şeyi elimizden alıyor. Ve biz de buna göz yumuyoruz. Ama yetmedi mi? Artık hayatımıza kendimize yetişme zamanı gelmedi mi? Kaybedeceğimiz kadar vakti kaybettik. Artık hayatımız için yeni adımlar atmalıyız.

Yeni alışkanlıklar. Yeni hedefler. Başkalarını mutlu ettiğimiz kadar kendimizi de mutlu etmeliyiz. Şimdi özümüze dönmek için yaşamaya başlama zamanı. Kendine geç kalma.

Hazırlayan: Esmâ Nur Kırılak

Söyleşiden Notlar

Okulumuzda yazar okur buluşması düzenlendi. Haldun Taner öykü ödülü ve Melih Cevdet Anday roman ödülü ile adını geniş kitlelere duyuran değerli yazarımız Neslihan Önderoğlu aynı zamanda gençlere yönelik yazdığı eserleriyle de tanınıyor. 11 Mayıs Çarşamba günü gerçekleşen söyleşide okumanın önemi üzerinde duran yazarımız, öğrencilerin sorularını cevapladı.

Yazma isteğinizi nasıl keşfettiniz ve nasıl ilerlettiniz?

“Sizin yaşlarınızdayken şiir yazıyordum, her genç biraz şiir denemiştir hayatının bir bölümünde diye düşünüyorum. Tabii üniversitedeyken de şiir yazmaya devam ettim, bir de okul gazetesinde yazıyordum. Sonra üniversite bitince kendimi birdenbire çok yoğun bir iş temposu içinde buldum. Yazmaya devam edemedim ama okumayı hiç bırakmadım. İş hayatından ayrıldıktan sonra artık çocuklar da büyümüştü, dedim ki “Ben bir sinefilim.” yani sinema tutkunu. Sinemayı çok seviyorum aynı zamanda okuyorum da, yazmayı da çok seviyorum. Aklıma senaryo yazmak geldi ve senaryo atölyelerine katılmaya başladım. Yani iki sene boyunca senaryo yazma atölyelerine gittim, sonra uzun metrajlı film yapmanın zorluğunu gördüm. İki dizinin senaryo ekibinde de bulundum. Ama baktım ki o iş hiç bana göre değil, çünkü edebî bir tat alamıyorum. Ondan sonra öykü yazmaya başladım. Benim zaten ilk kitabım öykü kitabıydı: “İçeri Girmez miydiniz?” O ödül aldı. İlk kitapla önemli bir ödül almak benim için çok büyük bir motivasyon oldu.”

Senaryo hakkında birkaç tane kitap okudum ve hepsinde senaryonun her zaman sonunun belli olduğu yazıyor. Başı ve sonu olan bir şeyin ortası yazılır. Siz de öyle yazıyor musunuz?

“Söylediğin şey, klasik anlatımda öğretilen giriş, gelişme, sonuç planı. Ama bu artık pek geçerli değil mesela modern edebiyatta ya da sinemada bu çok izlenen bir yöntem değil. Siz de izliyorsunuz, bazı filmlerde belli bir zaman sırası olmuyor. Bir geçmişe gidiyor bir geleceğe. Zaman parçalarını birleştiriyor. Aynı şeyi edebiyatta da yapanlar var. Yani o klasik giriş-gelişme-sonuç ancak klasik edebiyatta izlenen bir yöntemdir. Öyle olmaması gerek.”

Kendi kitaplarınızı okuduğunuzda nasıl hissediyorsunuz?

“Kendi kitaplarımı kaç kere okursam okuyayım her seferinde bir hata buluyorum. “Keşke bunu böyle yazsaydım” ya da “Bak bu cümle buraya olmamış” veya “Keşke bu paragrafı bir üste taşısaymışım” gibi mutlaka bir kusur buluyorum. Yazar arkadaşlarımla konuşunca onların da aynı şeyi yaşadığını öğrendim. Bir kitabı yayınlamadan evvel defalarca üstünden geçiyorsun; tamam bu oldu, içime sindi diyorsun ama kitaplaştıktan sonra bile birçok hata buluyorsun. Okurun fark edebileceği bir şey değil ama ben yazar olarak nasıl daha mükemmel olabilir diye düşünüyorum.”

Eserlerinizi kurgulama sürecinden bahsedebilir misiniz?

“Kurgulama sürecim şöyle, hani çok meşhur bir laf vardır ya ‘ilham perisi’ ,öyle bir şey yok tabii ki. Önce bir düşünce beliriyor, onun peşine takılıyorum diyebilirim.”

Hangi duygular içindeyken daha iyi yazdığınız düşünüyorsunuz?

“Duygu değil de benim için önemli olan konsantrasyondur. Eserlerimi de genelde sessiz ortamlarda yazarım.”

Yazarlar, bazen içine sinmeyen eserlerini çöpe atarlarmış. Peki siz daha önce herhangi bir eserınızı attınız mı?

“Tabii ki de yaptım. Hala da yapıyorum. Hatta birkaç yıldır üstünde çalıştığım bir romanım vardı. Beyaz yakalı bir adamın hayatından sıkılıp arabasına yerleşip orada yaşamını devam ettirmesini anlatan bir romandı. Üstünde uzun süre çalıştım. Sonra Uysallar diye bir dizi var. Onun senaryosunu da yazar bir arkadaşım Hakan Günday yazdı. Baktım ki aynı konu anlatılıyor. Durdum ve dedim ki ‘Galiba bu çok işlenen bir konu, bu konuda yeni bir şey söyleyemeyeceksem niye yazıyorum ki?’ ve koskoca romanı çöpe attım. Arkadaşlarımın çoğu okumuştı ve beğenmişti ama ben yayınlamak istemedim.

Yazdığınız karakterlerin size bir şeyler kattığını düşünüyor musunuz?

Evet. Yazdığım karakterler benim için o kadar canlı ki... Herhangi bir öykümde bulunan bir karakteri başka bir romanımda da kullandığım oluyor. Bazen bazılarını hikâyenin akışı için öldürmem gerekiyor ve günlerce ağladığım oluyor. Gerçekten bir yakınımı kaybetmişim gibi hem ağlıyorum hem yazıyorum.

Biz gençlere bir tavsiyeniz var mı? Ne söylemek istersiniz?

“Bence insan, annesinin babasının istediği ya da çok para kazanırım diye düşündüğü bir işi yapmaktansa ne olursa olsun sevdiği işi yapmalı. Ancak o zaman daha başarılı ve daha mutlu bireyler olursunuz.”

İlk Kayıp

Ablam aradı, anneannem yoğun bakıma kaldırılmış, felç olma ihtimali var, dedi. Birkaç gün geçti biraz iyi olmuş hastaneden çıkartmışlar, telefonda görüntülü konuştuk, yanına gidemedim, çünkü Gaziantep'teydi. Hiç kıpırdamadı, konuşmadı ama tanıdı beni, sadece hafifçe gülümsedi, sonra da boş duvara bakar gibi baktı bana. O an, ya beni tamamen unutursa diye düşündüm. Onca yıl eğlenip güldüğüm beni büyüten kadının benle konuşurken hiç konuşmamasında daha kötü bir şey varsa o da yaklaşık bir yıldır onu görememem ve hiç konuşmamamdı. Aradan biraz zaman geçti. Bir yaz gecesi saat on iki buçuk gibi yüzümü temizleyip odama döndüm. Arkadaşıma ses kaydı atıyordum. Tam o sırada teyzemden bir mesaj geldi. Anneannem ölmüş. Ses kaydım yarıda kesildi, boğazım düğümlendi. Şaka mı yapıyorsun dedim. Hayır, dedim ölmüş olamaz, ölmemeli. Elim ayağıma dolaştı, hâlâ inanmak istemiyorum.

Hayatımda ilk kez yanında büyüdüğüm, bütün çocukluğumu geçirdiğim birini kaybettim. O gece kendimden geçmişim, bizimkiler zor sakinleştirmiş. Şimdi yazın kimin yanına gidecektim, kim beni kahkahalarıyla eğlendirecekti, kim tüm kış boyunca alerjim olduğu halde yediğim o menemenleri yapacaktı diye düşündüm kendi kendime?

Ertesi sabah çok erken uyandım ablaımlar gelip beni aldılar. Dayımlara gittik, anneannemin cenazesi gelecekti ama bir aksilik çıkmış ertesi güne kaldı. Biz akşam eve döndük. Ertesi gün cenazeyi almak için gasil haneye gittik. Orada çok farklı insanlar vardı hepsi bir yakınıını kaybetmiş. Özellikle bir erkek çocuk annesini kaybetmiş, sesi hâlâ aklımda. Bilmiyorum ama bana oradaki çoğu kişi de yapmacık geldi. Güleni de gördüm saçmalayanı da. Yakınlarının kıymetini ancak ölünce anlamış da kafaları karışmış gibi... Tek tek isim çağrılıyordu, bir anda anneannemin adını duydum, hâlâ kulaklarımda. Tüylerim diken diken oldu. Hâlâ inanmamakta ısrar ediyordum. İçeri birkaç kişi girdi, yıkandı. Önümde onlarca tabut vardı. Arkadan anneanneminki çıktı. Tabuttan, mezarlıklardan, cenaze arabasından korkan ben o an koşarak ona sarıldım. Mezarlığa gitmek için bekleyen bir sürü tabutun olduğu odaya hiç korkmadan girdim. Mezardan korkan insan hiç sevdiğini kaybetmemiş derler, ben bu söze bu olaydan sonra iyice inandım. Her korku bir acıyı yaşayana kadarmış meğer. Orada biraz bekledikten sonra mezarlığa gittik. Bir saniye olsun gözümü kırpmadan izledim onu. Defnedildikten sonra çıkıp gelecekmış gibi bekledim. O an o kadar isterdim ki bir rüyada olmayı... Yazlıkta uyuyor olmayı diledim, birazdan kalkıp beni anneannemin uyandırması için çok yalvardım Allah'a. Birini kaybetmek böyle bir şeymiş.

O gün onu orada bıraktım ya hâlâ durup durup aklıma geliyor. Onu çok özliyorum, ama elimden bir şey gelmiyor.

İyi Günler

Her zamanki yerime oturmuş menüye bakıyordum. Aslında ne seçeceğimi biliyordum ama alışkanlıktan yine de baştan sona inceledim. Ardından garsona minik bir el hareketi yaptım. Beni fark etmedi. Selam verir gibi elimi salladım, sonuç değişmedi. Her zaman beni güler yüzle karşılayan, bekletmeden siparişimi alan kişi, bugün beni görmezden geliyorlardı. Sinirlenmiştim! Sağa sola salladığım kolumu aşağıya indirirken bu sefer de seslenmeyi denedim: “Bakar mısınız lütfen?” Karşı masayla işi bitince çalışmaktan bıktığını anlatırcasına isteksiz adımlarla yanıma geldi. Ağır hareketlerle not defterini çıkartıp son sayfayı açtı ve ne istediğimi sordu. Menüü dakikalarca incelememe karşın her zamanki gibi kahve istedim.

On dakika sonra kahvem masamdaydı. Tadına bakmadan önce kokusunu içime çektim. Bunu hep yapardım, nedense kokusu bana sonbaharı anımsatırdı ve ben mevsimlerden en çok onu severdim. Sonra köpüklerine baktım, sabunla suyun birleşimine benzeyen küçük köpükler... Minik bir kalp de bu köpüklere eşlik ediyordu. İncitmekten korkarcasına bardağı dikkatlice kavrayıp küçük bir yudum aldım. Yanan odun kokusuna benzetiyordum bu tadı. Bir süre sonra karşı masaya bir genç oturdu. Siparişini verince çantasından bir kitap çıkardı, kaldığı yere koyduğu ayraç alıp okumaya başladı. Kitabın adını merak etmişim. Eğilip usulca ismine baktım. Son zamanlarda kimsenin elinde görmediğim eski bir kitaptı ama ben okumuştum. Bir hukuk stajyerinin, nişanlı bir kadına aşkını anlatıyordu Genç Werther’in Acıları. Okurken bitmesini hiç istememişim. Bir süre sonra onun da kahvesi geldi. Kahveden çıkan duman gözlüklerinin buğulanmasına sebep olmuştu. Bu görüntü aklıma sevdiğim bir sözü getirdi: “Bir kitap kadar karmaşık, bir kahve kadar sade ol. Ancak bu ikisinin uyumu seni mutlu edebilir.” Kitabını okurken yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Bakışlarımı mı hissetti yoksa o an kitaptan mı sıkıldı bilmiyorum, bir saniyeliğine başını kaldırıp etrafına bakınca göz göze geldik. Yakalanmanın verdiği telaşla başımı öne eğdim. Bir tepki vermedi, sadece yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. O an çok utandığımı hissettim ve kahvemden bir yudum daha almak isterken ağzıma sadece fincanın dibine çöken telve geldi. Hangi ara bitirmiştım, farkında bile

değildim; tıpkı gencin ne zamandan beri karşımda oturduğunu bilmediğim gibi.

Bir süre sonra kitabını çantasına koydu, hesabı istedi ve gitmek için hazırlanmaya başladı. Onu bir daha göremeyeceğim için üzülmüştüm. Birazcık cesaretim olsaydı ayağa kalkıp masasına gider ve birlikte kahve içerek okuduğu kitaptan bahsederdik. Kapıda bana dönüp "İyi günler" diyerek gülümsedi. Şaşkınlıktan tek kelime bile edemedim.

çizim: Elif Durmuş

Hazırlayan: Fatma Rüya Uçum

BAZI ESERLERDEN ALINTILAR

●"Kendimin iyi biri olduğunu düşünmem benim için iki kere ikinin dört etmesinden daha önemli ve vazgeçilmez bir şeydi."

(Lev Tolstoy "İtirafımlarım" s. 68)

●"Sonra mutluluğu övdüm, çünkü insanoğlunun yeryüzünde yapabileceği en iyi şey yemek, içmek ve mutlu olmaktır."

(Lev Tolstoy "İtirafımlarım" s. 45)

●"Beni seviyorlardı , yüreklerinden çok akıllarıyla seviyorlardı."

(Guy de Maupassant "Seçme Hikayeler" s. 9)

●"Hür insan hiçbir şeyi köle gibi öğrenmemeli. Bedene zorla yaptırılan şeyin ona bir kötülüğü olmasa bile, kafaya zorla sokulan şey akılda kalmaz."

(Platon "Devlet" s. 259)

●"Ruhun gözüyse, bedenın yüzlerce gözünden çok daha değerlidir."

(Platon "Devlet" s. 248)

●"Ama bu susmalar beni hasta ediyor ... ve bir hasta da diğerleri için hep gülünç olmuştur."

(Stefan Zweig "Amok Koşucusu" s. 21)

●"İyilik demek kimseye kötülüğü dokunmamak değil, kötülük yapacak cevheri içinde taşımamak demektir."

(Sabahattin Ali "İçimizdeki Şeytan" s. 286)

● "Ben daha çok kendi içimde yaşayan bir insanım. Bunun için size nazaran birkaç misli fazla yaşamış sayılırım.

(Sabahattin Ali "İçimizdeki Şeytan" s. 217)

● "Yaşamayı tüm ömür boyu öğrenmek gerek , belki seni daha çok şaşırtacak ama ölmeyi de ömür boyu öğrenmek gerekir."

(Seneca "Mutlu Yaşam Üzerine – Yaşamın Kısıtlılığı Üzerine" s. 54)

● "Söviip saymak için bile olsa , insanın başkalarına ihtiyacı vardır."

(Ivan Sergeyeviç Turgenyev "Babalar ve Oğullar" s. 154)

● "Ölüm eski bir şakadır ama herkese yeni görünür."

(Ivan Sergeyeviç Turgenyev "Babalar ve Oğullar" s. 242)

● "Bir kez kendini bulmuş olan birinin bu dünyada kaybedecek hiçbir şeyi yoktur artık. Ve kendi içindeki insanı anlamış olan biri, bütün insanları anlar."

(Stefan Zweig "Olağanüstü Bir Gece" s. 112)

● "Çünkü müziğin insanı götüreceği yer, güzellik sevgisidir."

(Platon "Devlet" s. 96)

● "En utanç verici köleler en gururlu olanlardan çıkar"

(Fyodor Dostoyevski "Kumarbaz" s. 79)

● "Evet, yalnızca bir gezgin , yeryüzünde bir yolcuyum ben ! Ya sizler daha önemli şeylerle mi meşgulsünüz?"

(Johann Wolfgang Von Goethe "Genç Werther'in Acıları" s. 75)

● "Bana her şeyi bağışlayan güzel tanrım, niçin verdiklerinin yarısını geri alıp bana özgüven ve yeterlilik duygusu vermedin ki?"

(Johann Wolfgang Von Goethe "Genç Werther'in Acıları" s. 59)

● "Bense hiç senin dengin değildim; beni çok çabuk gözden çıkardın; sonrasında geriye kalan yalnızca bir kaçış, öfke, keder ve içsel çatışmaydı."

(Franz Kafka "Babaya Mektup" s. 45)

● "Şekerim, gönül kimi severse güzel odur. Aşk ile büyülenen gönüller, kendi ruhlarının tanıdıklarından başkasıyla ateşlerini yatıştırıramazlar."

(Hüseyin Rahmi Gürpınar "Gulyabani" s. 125)

- *"Beni dinleyenler adımı bilgeye çıkardılar çünkü başkalarının bilgisizliğini ortaya çıkarıyordum."*
(Platon "Sokrates'in Savunması" s. 21)

● *"İnsan geçmişini daha iyi olmadığını biliyor ama o an o kadar bunalmış oluyor ki geçmiş daha güzelmiş, daha huzurluymuş gibi geliyor ona; sanki o an peşini bırakmayan karamsar düşünceler bir zamanlar hiç yokmuş , sanki bilinci şimdi olduğu gibi gece gündüz rahat vermeden içini kemirmiyormuş. Kendi kendine rüyalarının nereye gittiğini sorar. Sonra başını sallayıp yılların ne çabuk geçip gittiğinden yakınır."*

(Fyodor Dostoyevski "Beyaz Gecele" s. 46)

- *"Unutma ki her zaman için doğru vakit, içinde bulunduğumuz o andır, çünkü bizim hükmümüz yalnızca yaşadığımız ana geçebilir."*

(Lev Tolstoy "İnsan Neyle Yaşar")

- *"Bir davranışın tabiat kanununa uygun olması, onu affettirmemeli çünkü böyle olması, incitici olmadığı anlamına gelmez."*

(Fyodor Dostoyevski "Yeraltından Notlar")

Feveran Teker

Mitolojik Kahramanlar

GÖZLERDEKİ GÖLGE

Kendi cehennemimde herkes için kötü, benim için ise mükemmel bir gün... Güzeller güzeli sevgilim Persephone'un¹ gelmesine iki gün kaldı. Yeryüzünün onun kadar güzel ve ihtişamlı olması için üç mevsim orada kalıp, yeryüzüne bereket dağıtıyor. Biriciğim... Onun güzelliğini nasıl anlatırım bilemiyorum. Kopardığı nergis çiçeği kadar narin... Demeter² olmasaydı şu anda bile benimle olurdu. Kıymetli anneciğini öldürmeyi çok düşündüm ama sonucundan korktum... Biriciğimin bana kızmasından benden uzaklaşmasından korktum... Evet, Cerberus kadar heybetli ve vahşi üç başlı bir köpeğin koruduğu karanlık yer altı ülkesinin sahibi korktu... Küçük sevgilim için korktum, onsuz kalmaktan da hala korkarım. Görünmezlik pelerini giyip onu sık sık kontrol eder, onun yüzüne gülüp arkasından konuşanların canına kıyıp dünyama hapsederim. Her kim olurda olsun. Posedion'un³ o çelimsiz üç başlı mızrağını yere sapladığında, ülkemi herkesin görmesini sağladığındaki gibi, yetmiş bin kişilik ölümler ordumla Atlantis'i kuruttuğum

gibi; onları da kuruturum. Ben Persephone'un aşkından yanıp tutuşan karanlık yer altının sahibi Hades⁴.

Cerberus'un ulumaları karanlıkta yankılandı. Gelenler vardı demek, onları karşılamaya bugün bizzat ben gidecektim. Ne de olsa Persephone iki gün sonra buraya gelecek, onları görmemesi onun için daha iyi. Tam on insan önümde başları eğik bekliyordu. Bir tanesi aşırı kısa diğerleri ise normal boydaydı. Cüce miydi? Yoksa diğer gölgeler hata mı yapmıştı? Aaron'a⁵ olanlardan sonra akıllanmamışlar mıydı? Çocuklar buraya, benim karşıma çıkarılmaz; doğruca Elysium'a götürülürdü. Saf iyilerin yanına. Asphodel'de ya da Tartorus'ta işleri olamazdı. Asphodel'de orta iyiler, Tartovus'ta saf kötüler yer alırdı. Persephone'un dediğine göre ise çocuklar aşırı saf ve temiz kalpli idi. Seri adımlarla cüce insanın yanına vardım. Tahminlerimde yanılmamıştım, bu bir çocuktı. Bir kız çocuğu... Devasa ellerimden biri ile çocuğun başını yukarı kaldırarak onunla göz teması kurdum. Kim bilir ne yapmıştı da buradaydı.

¹ Zeus'un kızı, Hades'in yeğeni.

² Phersophone'un annesi

³ Hades'in kardeşi.

⁴ Karanlık dünyayı temsil eder.

⁵ Hayatını kaybetmiş bir insanın ruhu, gölgesi.

Anılarında gezindi gözlerim, teker teker hepsini izledim. Aynı Persephone'un dediği gibi saf iyi ve mutlu anılar. Ama bu mutlulukta bir sıkıntı vardı. Her mutlu anının sonu yoktu, makasla kesilmiş gibi ucu açıldı bu mutlulukların, kararıyordu. Karanlığa gömülüyordu. Bir sonraları yoktu... Çocuğun anılarından çıkıp vücuduna uyumasını emrettim. Ona boynuz kapıdan çıkan bir rüya bahşettim. Elimi kaldırıp solgun yüzünü renklendirdim. Gölgelere onu Elysium'a

götürmelerini işaret etmeden önce anılarını mutlu denebilecek sonlarla bitirdim. Sonra da onu gölgelerle Elysium'a gönderdim. Saf ve sonsuz bir zaman onu bekliyordu... Küçük bir kız çocuğunun mutlu son ile biten anılarının olmadığı bir yer haline mi gelmişti dünya? Gözlerinde bir duygu kırıntısı bile olmamasına ne demeliydi... Neyse, diğer insanlarla ilgilenmeliyim. Persephone'un gelmesine az kalmıştı.

resim: Elif Irmak Akyüz

çizim ve hikaye: Sümeyra İlknur Çelenli

SENİN NEDEN
BİR GÖLGEN
YOK?

GÖLGEM? HA...

BENDEN
UZUN
ZAMAN
ÖNCE
ALINDI.

NASIL?

ŞEY, NASIL DESEM...

